

עת"א 49821/09/19 - רועי דדון, נגד שרות בתי הסוהר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

10 אוקטובר 2019

עת"א 49821-09-19 דדון(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר

בפני כב' הנשיא רון שפירא
העותר
רועי דדון, (אסיר)
ע"י ב"כ עו"ד חן המאירי
נגד
המשיבים
1. שרות בתי הסוהר
2. מדינת ישראל

פסק דין

הרקע לעתירה וטענות הצדדים בתמצית:

בפני עתירת אסיר המופנית כנגד החלטת הוועדה המחוזית אצל המשיב אשר החליטה על המשך הגדרתו של העותר כבעל סיכון גבוה לבריחה.

העותר עצור מיום 28.7.18 במסגרת כתב אישום אשר מאוחד לעותר, לאחיו ולאביהם בגין עבירת רצח ועבירות נלוות.

העותר טוען כי הסגיר עצמו לרשויות. נטען כי ביום 3.9.19 החליטה ועדה מטעם המשיב על המשך הגדרתו של העותר אסיר סג"ב - סיכון גבוה לבריחה. נטען כי לא ייתכן כי הגדרה זו תוסיף ותחדש עצמה מבלי שיתווסף לכך חומר המצביע על כוונות עדכניות או התנהלות הקשורה בבריחה או ניסיון שכזה על ידי העותר. נטען כי הגדרה זו היא אחת הסיבות שהעותר לא יכול לשיטת המשיבים לשהות ביחד עם אביו ואחיו בעת ניהול תיקם. כן נטען כי מדובר בפגיעה בפריבילגיות להן זכאי העותר בשל הגדרה זו שלטענתו אין לה ביסוס. העותר מצייין כי עתר גם כנגד סירוב המשיב להעבירו לבית סוהר שיטה שהינו בעל רמת ביטחון מירבית, זאת לצורך הקלה על עורכי דינו וניהול משפטו כשהוא יחד עם אביו ואחיו, אך גם בקשה זו נדחתה על ידי המשיב הגם שמדובר בבית סוהר שמור יותר מזה בו הוא שוהה כעת. נטען כי לא ברור כיצד מצד אחד מן העותר עולה מסוכנות לבריחה ואולם אינו מסוכן דיו בשביל לשהות בבית סוהר שיטה. נטען כי התנהלות זו פוגעת בעותר בכלל המישורים ויש להסיר הגדרה זו בחלוף למעלה משנה מאז שהוגדר כבעל סיכון גבוה לבריחה.

המשיב טוען כי הגורם המוסמך אצל המשיב דן בענינו של העותר והחליט על המשך הגדרתו כסג"ב. נטען כי החלטה זו נסמכת על חוות דעת גורמי המודיעין וכן על אופי העבירות החמורות בהן מואשם העותר. נטען כי קיים מידע המשליך

באופן ישיר על המשך הגדרתו כאסיר סג"ב והמידע מצביע בין היתר על כוונות לבריחה. נטען כי המשיב פועל בהתאם לפקודה 04.09.00 שכותרתה "הגדרת אסיר כבעל סיכון גבוה לבריחה", שם נקבע בין היתר כי סג"ב הוא אסיר שעברו התנהגותו מצבו הנפשי ומידע אודותיו מצביעים על קיום רמת סיכון גבוהה לבריחתו ממשמורת חוקית. עוד נטען כי הפסיקה הכירה בשיקולים נוספים ובהם הסטטוס בו מצוי הכלוא ויתרת המאסר שנותרה כגורמים העלולים לחזק החשש לבריחה וכן העבירות המיוחסות. נטען כי האינטרסים המונחים בעניין זה חשובים ומשמעותיים מאוד למניעת בריחה והחזקתו במשמורת בטוחה ובתוך כך הגנה על שלום הציבור. לטענת המשיב, העותר שהוא בסטטוס עצור שהה בבריחה כעשרה חודשים לאחר האירוע שמיוחס לו בכתב האישום, שהוא אירוע חמור וככל שירשע הוא צפוי לעונש מאסר ממושך. כמו כן, בשל הסטטוס המשפטי הוא צפוי לנסיעות רבות. נטען כי גורמי המודיעין ממשיכים לבחון התנהלותו של העותר ובחלוף חצי שנה יובא עניינו בפני גורם בכיר שעליו להמשיך לבחון את עניינו של העותר ולקבל החלטה אם יש מקום להאריך את ההגדרה. נטען כי ההחלטה אחראית ומידתית ולכן יש להורות על דחיית העתירה. נטען כי לעותר חמ"ן שלילי שלא דווקא קשור להגדרתו כסג"ב ולכן נשללות ממנו חלק מהפריווילגיות ועליו להתנהג כראוי. עוד נטען כי רמת הביטחון של בית סוהר שטה ושל בית מעצר קישון היא אותה רמה של ביטחון מירבי.

דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת החומר החסוי שהוגש לעיוני הגעתי למסקנה כי בנסיבות העניין יש לדחות את העתירה, שכן לא מצאתי שנפל בהחלטת המשיב פגם המצדיק התערבות.

בהתאם לפקודה שמספרה 04.09.00 ואשר עוסקת ב"הגדרת אסיר כבעל סיכון גבוה לבריחה", ייעודו הראשוני של שב"ס הינו להחזיק אסירים (לרבות עצורים) במשמורת בטוחה וכנגזרת מכך, אחד מתפקידי- מניעת בריחות.

העותר עצור בגין רצח ועבירות נלוות ומשפטו מתנהל. קיים חומר מודיעיני בדבר כוונות שליליות במהלך מעצרו, כולל מידע עדכני **מהעת האחרונה** ובין היתר קיים מידע בדבר כוונות בריחה (למשל: ידיעה 3210725, ידיעה 3037705 ועוד). טרם מעצרו היה בבריחה כ-10 חודשים בחוץ לארץ בזהות בדויה. אם יורשע, הוא צפוי להישפט למאסר ארוך. בשל הסטטוס המשפטי של העותר כעצור הוא צפוי לנסיעות רבות, גורם נוסף שמגביר את הסיכון.

במקרה זה, לאור הנסיבות הנ"ל, נראה כי המשיב פועל בהתאם לכללים ולנהלים ושוקל את השיקולים הרלוונטיים בעניינו של העותר. לא מצאתי כי נפל בהחלטת המשיב פגם המצדיק התערבות. נראה כי ההחלטה סבירה בנסיבות העניין.

כמו כן, כפי שציין המשיב, וכפי שמורה הפקודה הנ"ל, גורמי המודיעין ממשיכים לבחון התנהלותו של העותר ובחלוף חצי שנה יובא עניינו בפני גורם בכיר שעליו להמשיך לבחון את עניינו של העותר ולקבל החלטה אם יש מקום להאריך את ההגדרה.

באשר לטענות העותר בדבר שלילת פריווילגיות יש לקבל טענת המשיב כי לעותר חמ"ן שלילי שלא דווקא קשור להגדרתו כסג"ב ולכן נשללות ממנו חלק מהפריווילגיות ועליו להתנהג כראוי על מנת לקבלן. כמו כן, אין לקבל טענות

העותר באשר לרמת הביטחון של מתקן הכליאה וסתירה בין סירוב המשיב להעבירו לכלא שטה ובין הגדרתו כסג"ב. רמת הביטחון של בית מעצר קישון היא מספקת, גם כאשר מדובר באסיר או עצור המוגדר כסג"ב ולכן אין סתירה בין הגדרתו כסג"ב ובין החזקתו במעצר בקישון.

בסיכומי של דבר, לאור המידע שהוצג לביהמ"ש, אני קובע כי החלטת שב"ס להותיר את סיווג העותר כאסיר בסיכון בריחה גבוה היא עתירה שהתקבלה ע"י הגורם המסומך, לאחר שנבחנו כל המידעים בענייניו, משיקולים ענייניים ועל בסיס תשתית ראיות מנהליות ראויות. אין עילה להתערב בהחלטה שהיא בליבת שיקול הדעת של גורמי המקצוע בשב"ס. אשר על כן, אני מורה על דחיית העתירה.

כפי שציינה ב"כ המשיב, וכפי שמורה הפקודה הנ"ל, ענייניו של העותר יישקל שוב בחלוף חצי שנה ותתקבל החלטה מעודכנת האם יש מקום להאריך את ההגדרה.

המזכירות תעביר עותק לב"כ הצדדים ולעותר באמצעות שב"ס.

ניתן היום, י"א תשרי תש"פ, 10 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

רון שפירא, נשיא